KŘÍŽE U CESTY

JEFFERY DEAVER

JEFFERY DEAVER

KŘÍŽE U CESTY

2011

DOMINO

Copyright © 2009 by Jeffery Deaver
Translation © 2009 by Jiří Kobělka
Cover design © 2009 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ROADSIDE CROSSES,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2009,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≋ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2011

ISBN 978-80-7303-634-8

POZNÁMKA AUTORA

Jedním z motivů tohoto románu je rozostření hranice mezi „syntetickým světem“ – tedy životem na internetu – a světem skutečným. Pokud tedy na následujících stránkách náhodou narazíte na webovou adresu, možná byste ji mohli zadat do svého prohlížeče a podívat se, kam vás zavede. Vychutnat si tento román budete moci i bez toho, co zmíněná adresa obsahuje, ale třeba tam najdete pár vodítek, která vám pomohou odhalit celou záhadu. Anebo vás obsah těchto stránek prostě a jednoduše zaujme – případně znepokojí.

Internet a jeho kult anonymity fakticky poskytují paušální imunitu komukoliv, kdo chce říct cokoliv o komkoliv jiném, a v tomto smyslu by se jen těžko hledalo morálně pokřivenější využití konceptu svobody slova.

RICHARD BERNSTEIN V NEW YORK TIMES

PONDĚLÍ

1

Něco je tu špatně.

Policista z kalifornské dálniční hlídky, mladý muž s ježatými světlými vlasy pod elegantním kloboukem, mhouřil oči skrz čelní sklo služebního Fordu Crown Victoria. Jel právě na jih po montereyské dálnici 1. Napravo měl písečné duny, nalevo skromnou obchodní zónu.

Něco tu je špatně. Ale co?

Když mu v pět hodin odpoledne skončila služba, vyrazil domů a cestou si prohlížel okolí. Na tomto místě nerozdával mnoho pokut – z profesionální zdvořilosti to přenechával okresním policistům –, ale když měl tu a tam náladu, vychutnal si někoho v německém nebo italském autě. Touto trasou se v tuto dobu vracel domů často, takže dálnici dobře znal.

Tamhle…, to je ono. Necelého půl kilometru před ním stálo vedle silnice pod jednou z písečných dun, které omezují výhled na Montereyský záliv, něco barevného.

Co to může být?

Policista podle protokolu rozsvítil panel s majáčky a sjel na pravou krajnici. Zaparkoval tak, aby čelo fordu směřovalo nalevo do cesty, a případný náraz zezadu tak odhodil auto směrem od něj a ne na něj, a vystoupil z vozu. Z písku těsně za krajnicí trčel kříž – silniční pomníček. Byl asi půl metru vysoký a podomácku vyrobený – tvořily ho dvě tmavé ulomené větvičky svázané květinářským drátkem. Pod křížem ležela zablácená kytice tmavě červených růží a v jeho středu visel lepenkový kotouč s datem nehody psaným modrým inkoustem. Vepředu ani vzadu nestálo žádné jméno.

Oficiálně se tyto pomníčky v místech tragických nehod nepodporovaly, protože lidé občas utrpěli zranění nebo i přišli o život, když se snažili vztyčit na místě kříž, položit květiny nebo zanechat plyšáka.

Obvykle byly pomníčky vkusné a střízlivé. Tento naháněl hrůzu.

Zvláštní ovšem bylo, že si policista žádnou nehodu na tomto místě nevybavoval. Zdejší úsek dokonce patřil k nejbezpečnějším úsekům dálnice 1 v Kalifornii. Teprve na jih od Carmelu se vozovka měnila v překážkovou dráhu, jako například v tom místě, kde se před několika týdny stala opravdu smutná nehoda: dvě dívky tam přišly o život, když se vracely z promoční oslavy. Tady se však jezdilo v šesti pruzích a dálnice byla víceméně rovná, jen s příležitostnými línými zatáčkami u bývalého vojenského prostoru a dnešní univerzity Fort Ord nebo u nákupních center.

Policistu napadlo, že kříž odstraní, jenže pozůstalí by se sem mohli vrátit s jiným křížem a znovu ohrozit sami sebe. Nejlepší bude nechat ho tady. Policista si zapsal do paměti, že se má zítra spojit se svým seržantem a ze zvědavosti zjistit, co se tu stalo. Vrátil se k autu, hodil klobouk na sedadlo a prohrábl si rukou ježka. Přemýšlel, co asi manželka vaří k večeři a jestli pak s dětmi půjde na bazén.

A kdy že to má přijet jeho bratr? Podíval se na datum na hodinkách a zamračil se. Je to možné? Letmý pohled na mobilní telefon mu potvrdil, že ano, že je dnes skutečně 25. června.

To bylo zvláštní. Člověk, který vztyčil u cesty ten kříž, si tedy spletl datum. Policista si pamatoval, že na lepenkovém kotouči bylo neumělým písmem napsáno 26. června – což je až zítra, v úterý.

Možná byli chudáci pozůstalí po odjezdu z pohřbu tak rozrušení, že na kříž napsali špatné datum.

Policista přestal na strašidelný kříž myslet, avšak jeho obraz mu z hlavy zcela nevymizel, takže když opět vyrazil po dálnici domů, jel o něco opatrněji.

ÚTERÝ

2

Slabé světlo – světle zelené světlo ducha – tančilo těsně mimo její dosah.

Kéž by tak na něj dosáhla.

Kdyby se jí ho podařilo chytit, byla by v bezpečí.

Světélko se však dál třepetalo ve tmě kufru a dovádivě mihotalo nad jejíma nohama, které byly stejně jako její ruce svázané páskou.

Duch…

Další kus pásky jí zakrýval ústa, takže musela dýchat zatuchlý vzduch nosem – šetřila si ho, jako by ho v kufru její Toyoty Camry nebylo dost.

Vtom přišel bolestivý úder, když auto vjelo do výmolu. Tammy Fosterová krátce a tlumeně vykřikla.

Tu a tam pronikly do kufru další náznaky světla: tlumená červená záře, když řidič sešlápl brzdu, nebo oranžová záře směrovky. Jinak sem zvenčí žádné světlo neprosvítalo: byla téměř jedna hodina ráno.

Pableskující duch se dál mihotal tam a zpátky. Bylo to nouzové otevírání kufru: fluorescenční páčka ozdobená komickým obrázkem panáčka prchajícího z auta.

Tommy Fosterová na ni však stále nemohla nohama dosáhnout.

Již dříve si zakázala plakat. Vzlykání ji přemohlo ihned poté, co se za ní na stinném parkovišti před klubem zničehonic vynořil útočník, připlácl jí na ústa pásku, svázal jí ruce za zády a nacpal ji do kufru. Hned nato jí spoutal i nohy.

Sedmnáctiletá dívka zcepeněla panickou hrůzou, ale vzápětí ji napadlo: on nechce, abych ho viděla. To je dobře. Nechce mě zabít.

Chce mě jen vystrašit.

Prohlédla si kufr a zaregistrovala pohupujícího se ducha. Pokusila se ho sevřít nohama, ale on jí proklouzl mezi botami.

Tammy se udržovala v kondici, hrála fotbal a dělala roztleskávačku. Kvůli nepřirozené poloze v kufru však vydržela mít nohy zvednuté vždy jen několik vteřin.

Duch jí stále unikal.

Auto jelo dál a s každým dalším metrem její zoufalství sílilo. Tammy Fosterová se znovu rozplakala.

Ne, ne! Ucpe se ti nos a udusíš se.

Přinutila se přestat.

Doma měla být o půlnoci. Máma ji bude postrádat – tedy pokud neleží opilá na gauči a nezuří kvůli nějakému dalšímu problému s nejnovějším přítelem.

Také sestra se po ní bude shánět, pokud právě netrčí na internetu nebo na telefonu. Což samozřejmě trčí.

Cink.

Tenhle zvuk se už před chvílí jednou ozval: cinknutí kovu, jak útočník cosi nakládal na zadní sedadlo.

Vzpomněla si na pár strašidelných filmů, které v minulosti viděla. Hnusných, nechutných filmů. O mučení, o vraždách. Vždy s použitím nástrojů.

Nemysli na to. Tammy znovu upřela pozornost na houpajícího se zeleného ducha, jímž se nouzově otevíral kufr.

Vtom uslyšela nový zvuk. Moře.

Konečně zastavili a útočník vypnul motor.

Světla zhasla.

Auto se zhouplo, jak se útočník přesunul na sedadlo spolujezdce. Co to dělá? Tammy uslyšela hrdelní skřehotání nedalekých tuleňů. Leželi na pláži, která byla v tuhle noční dobu bezpochyby liduprázdná.

Ozvalo se otevření a bouchnutí dveří. Po chvíli se otevřely druhé dveře a na zadním sedadle znovu cinkl kov.

Mučení…, nástroje…

Dveře se prudce zabouchly.

A Tammy Fosterová to nevydržela. Začala usedavě vzlykat a hltavě lapala po vydýchaném vzduchu v kufru. „Ne, prosím vás, prosím vás!“ ječela, avšak lepicí páska její slova tlumila a měnila je v podivné steny.

Tammy začala odříkávat všechny modlitby, na které si vzpomněla, a čekala přitom na cvaknutí kufru.

Zvenku se ozvalo šumění moře. Tuleni vřískali dál.

Ona umře.

„Mami."

A pak… nic.

Kufr se neotevřel, dveře auta se také neotevřely, žádné kroky se nepřiblížily. Po třech minutách ovládla Tammy pláč. Panika se zmenšila.

Uplynulo pět minut a útočník stále kufr neotevřel.

Deset minut.

Tammy se slabě a blouznivě zasmála.

Vždyť je to jen bububu. On ji nechce zabít ani znásilnit. Je to jen kanadský žertík.

Tammy se začala pod páskou usmívat, jenže vtom se auto nepatrně zhouplo. Její úsměv se vytratil. Toyota se znovu zakolébala dopředu a dozadu, tentokrát už silněji. Ozvalo se šplouchnutí a po něm záchvěv. Tammy poznala, že do přední kapoty narazila oceánská vlna.

Proboha ne! On nechal auto na pláži před blížícím se přílivem!

Vůz se bořil do písku, neboť mu oceán podemílal pneumatiky.

Ne! Utonutí patřilo k věcem, kterých se Tammy děsila nejvíce. A zůstat uvězněná v tomhle stěsnaném prostoru…, to bylo nemyslitelné. Začala kopat do víka kufru.

Jenže kromě tuleňů ji samozřejmě nikdo neslyšel.

Voda teď silně čvachtala kolem boků toyoty.

Ten duch…

Nějak se jí přece *musí* podařit zatáhnout za tu páčku. Tammy si vyzula boty a zkusila to znovu. Zarývala hlavu do koberečku a navzdory mučivému vypětí zvedala nohy ke svítící pojistce. Břišní svaly se jí třásly námahou, když konečně dostala chodidla na úroveň páčky a sevřela ji.

Teď!

Přemohla křeče v nohách a prudce zatáhla.

Cvak.

Ano! Povedlo se!

Jenže pak zaúpěla hrůzou. Páčka jí zůstala mezi chodidly, ale kufr se neotevřel. Tammy upřeně hleděla na ducha ležícího vedle ní. Útočník zřejmě přestřihl lanko! Jakmile ji nacpal do kufru, musel je přestřihnout! Páčka se sice celou dobu houpala v očku, ale už nebyla připojena k otevíracímu lanku.

Tammy byla v pasti.

Prosím vás, někdo, modlila se znovu. Modlila se k Bohu, k náhodnému kolemjdoucímu, ba dokonce i ke svému únosci, který by jí přece mohl prokázat milosrdenství.

Jedinou odpovědí jí však bylo lhostejné bublání slané vody, která začala vtékat do kufru.

Hotel Peninsula Garden stojí zastrčený kousek od silnice 68 – od stařičkého třicetikilometrového úseku, který by mohl sloužit jako dioráma s názvem „Mnoho tváří okresu Monterey". Silnice se tu klikatě vine od „americké salátové mísy" neboli města Salinas na západ kolem krásně zelených Nebeských pastvin, bachratého automobilového okruhu Laguna Seca, několika shluků kancelářských budov a prašného města Monterey až k pobřežnímu městečku Pacific Grove, kde roste spousta borovic a bolehlavů. Řidiče, kteří chtějí tento úsek projet až do konce, pak silnice zavede na proslulou 17 Mile Drive, podél níž žije v těchto končinách běžný živočišný druh: pracháči.

„Není to tu špatné," řekl Michael O'Neil, když s Kathryn Danceovou vystoupili z auta.

Danceová si přes úzké brýle s šedými obroučkami prohlédla hlavní budovu ve španělském stylu a šestici přilehlých domků. Hotel měl šmrnc, ale působil trochu jako obnošená vesta s roztřepenými švy. „Hezké. Líbí se mi tu."

Zatímco stáli a prohlíželi si hotel s částečným výhledem na vzdálený Tichý oceán, pokusila se Danceová jakožto expertka na kinezii neboli řeč těla vyčíst něco z O'Neila. Hlavní detektiv vyšetřovacího oddělení Úřadu šerifa okresu Monterey se však analyzoval těžko. Tento dobře stavěný čtyřicátník s prošedivělými vlasy působil bezstarostně, ale ve společnosti neznámých lidí se držel hodně zpátky. A i když hovořil s přáteli, byly jeho gesta

i výrazy úsporné. Z kinezického hlediska tedy o sobě mnoho neprozradil.

Momentálně však z něj Danceová vyčetla, že navzdory povaze jejich cesty není ani trochu nervózní.

Ona naopak nervózní byla.

Upravená třicátnice Kathryn Danceová dnes měla své špinavě blonďaté vlasy stažené jako častokrát do copu, jehož nadýchaný konec zdobila zářivě modrá stuha. Tu jí dnes ráno vybrala dcera a pečlivě jí z ní uvázala mašli. Na sobě měla Danceová dlouhou černou plisovanou sukni, bílou halenku a černé sako. Celek doplňovaly černé kotníčkové boty na pěticentimetrových podpatcích – tento model obdivovala Danceová celé měsíce, ale pokušení podlehla až ve chvíli, kdy se střevíce objevily ve slevě.

O'Neil byl oblečen v jedné ze svých tří nebo čtyř neměnných konfigurací: plátěné kalhoty a šmolkově modrá košile bez kravaty. Jeho sako tmavě modré barvy obsahovalo jemný kostkovaný vzor.

Dveřník, bodrý Hispánec, si je prohlédl s výrazem, který jim sděloval, že vypadají jako příjemný pár. „Vítejte. Doufám, že se vám u nás bude líbit." Otevřel jim dveře.

Danceová se na O'Neila nejistě usmála a oba společně zamířili přes vzdušnou halu k hlavní recepci.

Po odchodu z hlavní budovy se začali proplétat hotelovým komplexem a hledat svůj pokoj.

„Nikdy by mě nenapadlo, že k tomu dojde," řekl O'Neil.

Danceová se slabě zasmála. S pobavením si uvědomila, že čas od času zajíždí očima ke dveřím a k oknům. Byla to kinezická reakce, která znamenala, že subjekt podvědomě hledá únikové cesty – tedy že cítí stres.

„Hele," řekla a ukázala na další bazén. Vypadalo to, že jsou v hotelu čtyři.

„To je jako Disneyland pro dospělé. Slyšel jsem, že sem jezdí spousta rockových hudebníků."

„Vážně?" Danceová se zamračila.

„Co se děje?"

„Tihle lidi jsou nepolepšitelní. Nevím, co je tak zábavného na tom zfetovat se a vyhazovat z okna televizory a nábytek."

„Tohle je Carmel," poznamenal O'Neil. „Tady si nedovolí nic divočejšího než netřídit odpad."

Danceová zkusila vymyslet nějakou vtipnou repliku, ale pak raději mlčela. Tlachání zvyšovalo její nervozitu.

Zastavila se vedle palmy s listy ostrými jako meče. „Kde to máme?"

Detektiv se podíval na kousek papíru, zorientoval se a ukázal na jednu budovu vzadu. „Tam."

O'Neil s Danceovou se zastavili přede dveřmi. O'Neil si povzdechl a zvedl obočí. „Tak, a je to tady."

Danceová se zasmála. „Připadám si jako puberťačka."

Detektiv zaklepal na dveře.

Ty se po krátké pauze otevřely a za nimi se objevil štíhlý muž. Bylo mu krátce před padesátkou, na sobě měl tmavé kalhoty, bílou košili a proužkovanou kravatu.

„Michaele, Kathryn, jdete právě včas. Pojďte dál."

Ernest Seybold, kariérní státní zástupce okresu Los Angeles, je uvedl dále. Na trojnožce za psacím strojem seděla soudní zapisovatelka. Další mladá žena vstala a pozdravila nově příchozí. Seybold ji představil jako svou asistentku z L. A.

Počátkem tohoto měsíce řešili Danceová s O'Neilem jeden případ v Monterey – usvědčený vrah a vůdce kultu Daniel Pell uprchl z vězení, zůstal na Montereyském poloostrově a útočil na další oběti. A z jednoho muže, který se podílel na vyšetřování, se nakonec vyklubal úplně jiný člověk, než za jakého ho Danceová i ostatní její kolegové považovali. V důsledku toho se stala další vražda.

Danceová byla neoblomně rozhodnutá vydat tohoto pachatele spravedlnosti. Setkala se však se značným tlakem, aby to nedělala – s tlakem ze strany několika velmi mocných organizací. Danceová se s takovou reakcí nesmířila, přestože se montereyské státní zastupitelství odmítlo případem zabývat. Spolu s O'Neilem zjistila, že tento pachatel už vraždil i dříve – konkrétně v Los Angeles. Obrátila se tedy na okresního státního zástupce Seybolda, který

pravidelně spolupracoval s CBI neboli Kalifornským úřadem vyšetřování, kde byla zaměstnána. Seybold byl její přítel, a tak souhlasil, že začne pachatele stíhat v Los Angeles.

Několik svědků včetně Danceové a O'Neila však bydlelo v oblasti Monterey, a tak si sem Seybold udělal jednodenní výlet, aby pořídil svědecké výpovědi. Schůzka se musela odehrát v tajnosti, protože pachatel měl výborné konexe i reputaci. Zatím dokonce nepoužívali ani jeho skutečné jméno. Případ nesl oficiální název *Lid versus John Doe*.

Posadili se a Seybold řekl: „Možná máme problém. Musím vám to říct."

Nepříjemné svrbění, které Danceová pociťovala – obava, že se něco zvrtne a případ poputuje k ledu –, se vrátilo.

Státní zástupce pokračoval: „Obhajoba podala návrh na ukončení projednávání případu s odkazem na imunitu pachatele. Upřímně řečeno nedokážu posoudit, jakou mají naději na úspěch. Slyšení je naplánováno na pozítří."

Danceová zavřela oči. „Ne." O'Neil si vedle ní dopáleně povzdechl.

Tolik práce…

Jestli ten člověk vyvázne, pomyslela si Danceová…, ale pak si uvědomila, že nemůže dodat nic jiného než: Jestli vyvázne, bude to moje prohra.

Cítila, jak se jí chvěje čelist.

Seybold nicméně dodal: „Můj tým už koncipuje reakci. Je dobrý. Nejlepší na celém zastupitelství."

„Dělejte, co můžete, Ernie," řekla Danceová. „Já ho chci. Opravdu zoufale ho chci."

„Spousta lidí na něj má spadeno, Kathryn. Uděláme, co bude v našich silách."

Jestli vyvázne…

„Každopádně chci pokračovat, jako bychom měli výhru jistou." Státní zástupce to řekl se sebejistotou, která Danceovou poněkud uklidnila. Seybold jim na úvod položil několik desítek otázek o podstatě trestného činu – co přesně Danceová s O'Neilem viděli a jaké jsou v případu důkazy.

Seybold byl ostřílený státní zástupce, který ví, co dělá. Po hodině dotazování se posadil a řekl, že mu to prozatím stačí. Za okamžik se měl dostavit další svědek – místní příslušník kalifornské policie –, který byl rovněž ochoten vypovídat.

Danceová s O'Neilem poděkovali státnímu zástupci, který souhlasil, že se jim ozve ihned poté, co soudce rozhodne o návrhu obhajoby.

Když se pak oba vraceli do hlavní budovy, O'Neil zpomalil krok a zamračil se.

„Co je?" zeptala se Danceová.

„Pojďme si zahrát na záškoláky."

„Jak to myslíš?"

O'Neil ukázal k nádherné zahradní restauraci s výhledem na kaňon a moře za ním. „Ještě je brzy. Kdy naposledy ti číšník v bílé uniformě přinesl ztracená vejce na anglických vdolcích?"

Danceová se zamyslela. „Co že máme za rok?"

O'Neil se usmál. „Pojď. O tolik se zas neopozdíme."

Kathryn Danceová se podívala na hodinky. „Když já nevím." Neulívala se ani ve škole, natožpak jako vysoce postavená agentka CBI.

Ale pak si řekla: Proč váháš? Michaelovu společnost zbožňuješ, a přitom s ním v poslední době netrávíš prakticky žádný čas.

„No tak jo." Znovu si připadala jako puberťačka, ale tentokrát v dobrém.

Posadili se vedle sebe do banketky u okraje terasy, odkud se nabízel krásný výhled na kopce. Bylo průzračné červnové ráno a na obloze už svítilo slunce.

Číšník na sobě sice neměl slíbenou uniformu, ale jeho naškrobená bílá košile pro tyto účely stačila. Podal jim jídelní lístek a nalil kávu. Danceová zabrousila na stránku, kde se restaurace chlubila svými proslulými koktejly Mimosa ze šampaňského a pomerančové šťávy. To nepřichází v úvahu, pomyslela si a upřela pohled na O'Neila, který se díval přesně na totéž.

Rozesmáli se.

„Až pojedeme do L. A. před velkou porotu nebo k procesu," řekl, „tak si dáme šampaňské."

„Platí."

V tu chvíli O'Neilovi zatrylkoval telefon. Detektiv pohlédl na displej a Danceová si okamžitě všimla, jak se změnila jeho řeč těla: lehce zvedl ramena, přitiskl paže blíže k tělu a zaostřil pohled těsně za displej.

Danceová věděla, kdo volá, ještě než detektiv pronesl veselé: „Ahoj, miláčku."

Z O'Neilova rozhovoru s manželkou Danceová vyrozuměla, že Anne, která pracovala jako profesionální fotografka, musí neočekávaně odjet na služební cestu, a tak se chce s manželem dohodnout na organizačních věcech.

Konečně O'Neil zavěsil a oba chvíli mlčeli, než se atmosféra opět uvolnila a téma se vrátilo k jídelnímu lístku.

„Jo," oznámil O'Neil, „já si dám ztracená vejce."

Danceová si vybrala totéž a začala hledat očima číšníka. V tu chvíli však zavibroval telefon jí. Přečetla si textovou zprávu, zamračila se a přečetla si ji znovu. Uvědomila si, že se i její řeč těla rychle mění. Tepová frekvence jí prudce vyskočila vzhůru, ramena se jí zvedla, chodidlo začalo poklepávat o podlahu.

Povzdechla si a její gestikulace na číšníka se změnila ze zdvořilé žádosti o přijetí objednávky v gesto označující placení.

3

Sídlo středozápadní regionální pobočky Kalifornského úřadu vyšetřování představuje nevýrazná moderní budova, která vypadá naprosto stejně jako sousední sídla pojišťoven a softwarových firem. Všechna jsou úhledně ukrytá za kopci a ozdobená pestrou pobřežní vegetací střední Kalifornie.

Budova stála kousek od hotelu Peninsula Garden, takže tam Danceová s O'Neilem dorazili za necelých deset minut – jeli ohleduplně, ale semafory a stopky ignorovali.

Danceová vystoupila z auta, přehodila si přes rameno kabelku, sebrala z kufru objemnou brašnu na notebook – její dcera dala brašně přezdívku „mámin outěžek", jakmile někde zjistila, co slovo „outěžek" vlastně znamená – a vyrazila s O'Neilem do budovy.

Uvnitř okamžitě zamířili tam, kde Danceová věděla, že najde svůj tým: totiž do její kanceláře v části zvané „holčičí křídlo" neboli „hákáčko". Toto pojmenování bylo výsledkem skutečnosti, že kanceláře v tomto traktu obývala výlučně Danceová, její kolegyně-agentka Connie Ramirezová, jejich asistentka Maryellen Kresbachová a správkyně pobočky Grace Yuanová, díky níž celá budova šlapala jako hodinky. Název křídla vznikl jako nešťastná poznámka neméně nešťastného a dnes už bývalého agenta CBI, který ji vyřkl ve snaze udělat dojem na přítelkyni, když ji provázel po budově.

Všechny ženy v „hákáčku" dodnes spekulovaly, zda to byl on, nebo některá z jeho přítelkyň, kdo nalezl všechny dámské hygienické potřeby, jimiž mu Danceová s Ramirezovou jako projev pomsty vyzdobily kancelář, kufřík i auto.

Danceová s O'Neilem se nyní přivítali s Maryellen. Tato veselá a nepostradatelná žena dokázala řídit vlastní rodinu i profesionální životy svých svěřenců bez jediného mrknutí svého tmavě nalíčeného oka. A také pekla nejlepší pochoutky, jaké kdy Danceová jedla. „Dobré ráno, Maryellen. Jak to vypadá?"

„Ahoj, Kathryn. Nabídni si."

Danceová si prohlédla koláčky se sekanou čokoládou v misce na asistentčině stole, ale nepodlehla jim. Takhle musel vypadat biblický hřích. O'Neil naopak neodolal. „Tohle je nejlepší snídaně, jakou jsem v posledních týdnech jedl."

Ztracená vejce…

Maryellen se potěšeně zasmála. „Takže jsem *znovu* volala Charlesovi a nechala mu *další* vzkaz. Vážně." Povzdechla si. „Jenže on mi to nebere. Týdžej s Reyem jsou uvnitř. Jo, detektive O'Neile, a je tu i jeden z vašich lidí z montereyského úřadu šerifa."

„Díky. Jste jednička."

Na Kathrynině židli v její kanceláři seděl vyzáblý mladý zrzavý agent T. J. Scanlon. Když spatřil Danceovou, vyskočil. „Ahoj, šéfová. Jaká byla audience?"

Měl na mysli výslech u státního zástupce.

„Byla jsem za hvězdu." Danceová agentovi sdělila špatnou zprávu o návrhu na odložení případu kvůli imunitě pachatele.

Agent se zakabonil. Sám pachatele velmi dobře znal a dosáhnout jeho usvědčení si přál téměř stejně vroucně jako Danceová.

Týdžej dělal svou práci dobře a navíc to byl nejnekonvenčnější agent v policejní organizaci, která proslula konvenčními přístupy a zvyklostmi. Dnes měl na sobě džínsy, rolák a kostkované sportovní sako „vzor Madras" – několik podobných viselo v šatníku Kathrynina otce. Pokud bylo Danceové známo, vlastnil Týdžej pouze jednu kravatu, konkrétně exotický model, jaký kdysi nosíval Jerry Garcia. Agent zkrátka trpěl akutní nostalgií po 60. letech. V jeho kanceláři vesele bublaly dvě lávové lampy.

Danceovou a Týdžeje od sebe dělilo pouhých pár let, ale přesto mezi nimi zela generační propast. Profesionálně si ovšem rozuměli a oba respektovali, že Danceová je v jejich vztahu tak trochu učitelem a Týdžej tak trochu učněm. Týdžej měl sklon dělat všechno sám, což bylo proti samotné podstatě CBI, ale momentálně zaskakoval za Kathrynina obvyklého parťáka – ten byl stále v Mexiku a řešil jeden složitý případ vydání.

Zamlklý Rey Carraneo, nováček na CBI, se od T. J. Scanlona ani nemohl lišit více. Táhlo mu na třicet let, byl snědý, měl štíhlou postavu a zádumčivé rysy. Dnes měl na sobě šedý oblek

a bílou košili. Myšlením byl starší než věkem, protože dříve pracoval jako pochůzkář v kovbojském městě Reno ve státě Nevada, než se kvůli jeho nemocné matce přestěhovali s manželkou do Kalifornie. Momentálně držel v ruce šálek kávy, a odhaloval tak drobnou jizvičku v záhybu mezi palcem a ukazováčkem – ještě před pár lety mu tuto část ruky zdobilo tetování gangu. Danceová ho pokládala za nejklidnějšího a nejsoustředěnějšího ze všech mladých agentů na úřadu a někdy si kladla otázku, zda ho této rozvážnosti nenaučilo právě někdejší členství v gangu.

Policista z Úřadu šerifa okresu Monterey – s typickým ježkem na hlavě a vojenským držením těla – se představil a vysvětlil, co se stalo. Dosud neznámý pachatel unesl dnes brzy ráno z parkoviště v centru Monterey, nedaleko od Alvarado Street, místní dospívající dívku jménem Tammy Fosterová. Spoutal ji, napěchoval ji do kufru jejího auta a odjel s ní na pláž za městem, kde ji nechal napospas přílivu.

Danceová se otřásla při pomyšlení, jaké asi muselo být ležet v křečích a zimě a čekat, až stoupající voda zaplní celý stěsnaný prostor.

„Takže to auto bylo její?“ ujistil se O’Neil, který právě seděl na jedné z Kathryniných židlí a houpal se na zadních nohou – takže dělal přesně to, co Danceová zakazovala svému synovi (Kathryn měla dokonce tušení, že se Wes naučil tento zlozvyk právě od O’Neila). Nohy pod jeho vahou vrzaly.

„Přesně tak, pane.“

„Na které pláži se našlo?“

„Dole u pobřeží, kousek jižně od Highlands.“

„Byla opuštěná?“

„Jo, nikdo tam nebyl. Žádní svědkové.“

„A co svědkové v klubu, u kterého ji pachatel unesl?“ zeptala se Danceová.

„Nic. A na parkovišti nejsou bezpečnostní kamery.“

Danceová s O’Neilem se nad tím zamysleli. „Takže musel mít další auto kousek od místa, kde ji zanechal. Anebo komplice.“

„Ohledávačka našla v písku několik šlépějí, které mířily k silnici. Nad úrovní přílivu. Bohužel byl písek sypký, takže se nedala

rozpoznat velikost boty ani vzor podrážky. Ale rozhodně šlo o jednoho člověka."

„A nikdo nezaregistroval, že by ze silnice sjíždělo auto, aby ho vyzvedlo?" zeptal se O'Neil. „Nebo že by se ukrývalo v okolním křoví?"

„Ne, pane. Naši lidé sice našli několik stop po pneumatikách od bicyklu, ale ty byly na krajnici. Mohly pocházet z té noci, ale taky mohly být týden staré. Vzorek se nepodařilo identifikovat. Nemáme databázi bicyklů," dodal policista směrem k Danceové.

Podél pláže v této oblasti denně projížděly na kole stovky lidí.

„Co motiv?"

„Žádná loupež, žádné pohlavní zneužití. Vypadá to, že ji prostě chtěl zabít. Pomalu."

Danceová nafoukla tváře a zhluboka si povzdechla.

„Máte nějaké podezřelé?"

„Ne."

Kathryn pohlédla na Týdžeje. „A cos mi to říkal, když jsem ti volala? Že je ten případ něčím zvláštní? Řekneš mi k tomu něco bližšího?"

„Jó," ošil se mladý agent, „ty myslíš ty kříže u cesty."

Kalifornský úřad vyšetřování disponuje širokými pravomocemi, ale obvykle vyšetřuje pouze velké případy, jako jsou činnost gangů, teroristické hrozby, závažná korupce nebo závažná hospodářská kriminalita. Jediná osamocená vražda by v oblasti, kde se nejméně jednou týdně zabíjejí gangsteři, neupoutala žádnou pozornost.

Útok na Tammy Fosterovou byl ovšem jiný.

Den před dívčiným únosem nalezl jeden příslušník dálniční hlídky v písku u dálnice č. 1 kříž připomínající pomníček oběti dopravní nehody, na kterém bylo napsáno o den pozdější datum.

Když se policista dozvěděl o útoku na dívku nedaleko od téže dálnice, napadlo ho, jestli kříž nemohl předem ohlašovat pachatelův úmysl. Vrátil se tedy na místo a vytáhl kříž ze země. Kriminalistická jednotka Úřadu šerifa okresu Monterey nalezla v kufru auta, kde Tammy ležela, malý kousek okvětního plátku růže – šupinku, která odpovídala kytici růží položených u kříže.

Jelikož útok působil na první pohled nahodilým dojmem a neobsahoval žádný zjevný motiv, musela Danceová vzít v úvahu možnost, že pachatel plánuje další vraždy.

„Našly se na tom kříži nějaké stopy?“ zeptal se nyní O’Neil.

Jeho mladý podřízený se zašklebil. „Po pravdě řečeno, detektive O’Neile, ten dopravák prostě hodil kříž i s květinami do kufru.“

„Takže je kontaminovaný?“

„Bohužel ano. Detektiv Bennington sice řekl, že udělá, co je v jeho silách, aby ten důkaz zachránil, jenže podle předběžného protokolu na něm nic nenašel.“ Peter Bennington byl na slovo vzatý a svědomitý šéf okresní kriminalistické laboratoře v Monterey. „Veškeré otisky prstů patřily tomu policistovi a ze stopových důkazů se našel jen písek a hlína. Kříž byl vyroben z větví stromů spojených květinářským drátkem. Kotouč s napsaným datem vystřihl pachatel podle všeho z lepenky. Ani na peru nebylo podle Benningtona nic zvláštního. Navíc psal pachatel hůlkovým písmem, které pro nás má význam jen v případě, že získáme vzorek písma podezřelého. Tady je fotka toho kříže. Je to pěkně strašidelné. Trochu jako v *Záhadě Blair Witch*.“

„To byl dobrý film,“ poznamenal Týdžej a Danceová netušila, zda vtipkuje, nebo ne.

Podívali se na fotku. Skutečně byla strašidelná. Zkroucené větvičky vypadaly jako černé kosti.

Copak jim toho kriminalisté nedokážou říct víc? Danceová měla přítele, s nímž nedávno na jednom případu spolupracovala, soukromého kriminalistického konzultanta Lincolna Rhyma z New Yorku. Přestože byl Rhyme na celé tělo ochrnutý, patřil mezi nejlepší specialisty na ohledávání míst činu v zemi. Našel by něco užitečného, kdyby to místo ohledával on? pomyslela si Danceová. Nemohla se zbavit dojmu, že ano. Možná nejuniverzálnější pravidlo policejní práce však znělo: pracuj s tím, co máš.

Všimla si něčeho na fotografii. „Ty růže.“

O’Neil poznal, na co myslí. „Stonky jsou seříznuté do stejné délky.“

„Přesně tak. Takže zřejmě pocházejí z květinářství, ne z něčí zahrádky.“

„Jenže, šéfová," namítl Týdžej, „růže se na poloostrově dají koupit na dobré tisícovce míst."

„Já netvrdím, že nás to dovede k jeho prahu," odpověděla Danceová. „Jen říkám, že je to fakt, který by se možná dal později využít. A nedělej předčasné závěry. Taky ty růže mohly být *kradené*." Cítila mrzutost a doufala, že to na ní není příliš znát.

„Jasně, šéfová."

„Kde přesně stál ten kříž?"

„Na dálnici jedna. Kousek od Mariny." Týdžej zapíchl prst do jednoho místa na nástěnné mapě.

„Viděl někdo, jak tam pachatel ten kříž dává?" zeptala se Danceová policisty.

„Ne, paní, podle dálniční hlídky ne. A na tomto úseku dálnice nejsou ani kamery. Stále to prověřujeme."

„A co prodejny?" zeptal se O'Neil právě ve chvíli, kdy se Danceová nadechovala, aby položila totožnou otázku.

„Prodejny?"

O'Neil se díval na mapu. „Na východní straně dálnice. V těchhle nákupních centrech. V některých prodejnách přece musí mít bezpečnostní kamery. Třeba nějaká mířila na tohle místo. Přinejmenším bychom z nahrávky poznali značku a model auta – pokud přijel v autě."

„Týdžeji," řekla Danceová, „prověř to."

„Jasně, šéfová. Je tam jedna prima kavárna. Jedna z mých oblíbených."

„To mě věru těší."

Ve dveřích se mihl stín. „Á. Netušil jsem, že tu máme poradu."

Do její kanceláře vstoupil Charles Overby, nedávno jmenovaný šéf této pobočky CBI. Byl to opálený pětapadesátník hruškovité postavy, který měl sice dost dobrou kondici na to, aby několikrát týdně vyrazil na golf nebo na tenis, ale nebyl zase tak čilý, aby zahrál dlouhý volej a nezadýchal se přitom.

„Sedím už…, už nějakou dobu ve své kanceláři."

Danceová ignorovala nenápadný Týdžejův pohled na hodinky. Předpokládala, že Overby dorazil do práce před pár minutami.

„Charlesi," řekla. „Dobré ráno. Možná jsem se zapomněla zmínit, kde ta schůzka bude. Promiň."

„Ahoj, Michaeli." Overby kývl i na Týdžeje, na kterého občas zíral, jako by ho v životě neviděl – i když na druhou stranu mohlo jít o pouhý projev nelibosti nad agentovým stylem oblékání.

Danceová ve skutečnosti Overbyho o schůzce informovala. Cestou z hotelu Peninsula Garden mu nechala vzkaz v hlasové schránce, ve kterém mu sdělila znepokojivou zprávu o imunitním slyšení v Los Angeles a informovala ho o plánované poradě v její kanceláři. O té mu pro jistotu řekla i Maryellen. Šéf CBI se však neozval a Danceová se už neobtěžovala volat mu znovu, poněvadž Overby se o taktickou stránku vyšetřování případů obvykle příliš nezajímal. Nepřekvapilo by ji, kdyby se schůzky odmítl zúčastnit úplně. On toužil po „širším rámci", což byla v poslední době jeho oblíbená fráze. (Týdžej mu jednou dal přezdívku Charles Odrby; Danceovou tehdy od smíchu bolelo břicho.)

„Takže pokud jde o tu holku v tom kufru… Už mi kvůli ní volají reportéři. Já se vykrucuju a to se jim nelíbí. Takže mě informujte."

Á, reportéři. Tím se Overbyho zájem vysvětloval.

Danceová mu sdělila, co zatím vědí a co mají v plánu.

„Myslíte, že se o to pokusí znovu? Moderátoři to tvrdí."

„Moderátoři o tom *spekulují*," opravila ho Danceová jemně.

„To lze jen těžko posoudit," ujal se odpovědi O'Neil, „protože zatím nevíme, proč na Tammy Fosterovou zaútočil."

„A ten kříž s tím souvisí? Pachatel ho tam nechal jako vzkaz?"

„Ano, podle rozboru ty květiny odpovídají."

„Ajajaj. Jen doufám, že se z toho nestane něco na způsob Krvavého léta v New Yorku."

„Eh…, co to je, Charlesi?"

„Přece ten chlap v New Yorku. Jak nechával vzkazy a střílel lidi."

„Jó, to byl film." Týdžej na oddělení sloužil jako encyklopedie populární kultury. „Spike Lee. Vrahem byl David Berkowitz, známý též jako ‚Son of Sam'."

„Já vím," řekl Overby rychle.

„Zatím nemáme důkazy, které by ukazovaly tím či oním směrem. Vlastně zatím nevíme *nic*."

Overby jen pokyvoval hlavou. Nikdy se mu nelíbilo, když na všechno nedostal okamžitou odpověď. Pro novináře, pro své šéfy v Sacramentu. Znervózňovalo ho to, což potažmo znervózňovalo všechny kolem něj. Když jeho předchůdce Stan Fishburne musel ze zdravotních důvodů nečekaně odejít do důchodu a na jeho místo nastoupil Overby, zavládlo na Kalifornském úřadu vyšetřování všeobecné zděšení. Fishburne byl zastáncem agentů. Na jejich podporu dokázal získat každého, koho potřeboval. Overbyho styl byl jiný. Velice jiný.

„Už mi volal ministr spravedlnosti." Jejich nejvyšší šéf. „V Sacramentu je z toho velká zpráva. Už je to i na CNN. Budu mu muset zavolat zpátky. Kéž bychom měli aspoň *něco* konkrétního."

„Brzy bychom se něco měli dozvědět."

„Jaká je pravděpodobnost, že je to všechno jen nepovedený vtip? Nějaký zasvěcovací rituál při vstupu do studentského spolku? Zažili jsme to na škole všichni, ne?"

Danceová s O'Neilem v žádném spolku nebyli. Danceová pochybovala, že Týdžej v nějakém býval, a Rey Carraneo získal bakalářský titul z kriminalistiky při večerním studiu, během něhož zvládal ještě dvě zaměstnání.

„To by byl dost drsný kanadský žertík," poznamenal O'Neil.

„No, ale nechme si to jako jednu z alternativ. Rád bych měl jistotu, že předejdeme jakékoliv panice. Tím by se ničemu nepomohlo. Takže zlehčujte jakoukoliv hypotézu, že by mohlo jít o sériového vraha. A nezmiňujte se o tom kříži. Stále se vzpamatováváme z toho případu ze začátku měsíce, z tohohle Pella." Zamžoural. „Mimochodem, jak dopadla ta svědecká výpověď?"

„Odklad." Copak si její vzkaz vůbec neposlechl?

„To je dobře."

„Dobře?" Danceová kvůli návrhu obhajoby ještě stále zuřila.

Overby zamrkal. „Chci říct, že aspoň máte volné ruce vyšetřit ten případ kříže u cesty."

Kathryn si vzpomněla na bývalého šéfa. Nostalgie někdy bolí tak sladce.

„Takže jaké jsou další kroky?" zeptal se Overby.

„Týdžej prověřuje bezpečnostní kamery v prodejnách a autosalonech nedaleko od místa, kde se ten kříž našel.“ Danceová se otočila ke Carraneovi. „A ty, Reyi, bys mohl vyslechnout lidi v okolí parkoviště, z něhož byla Tammy unesena.“

„Ano.“

„A na čem teď děláte vy na úřadu šerifa, Michaele?“ zeptal se Overby.

„Nejdřív tam máme jednu gangsterskou vraždu a pak ten případ kontejneru.“

„Jo, aha.“

Montereyský poloostrov byl vůči teroristickým hrozbám do značné míry imunní. Nenacházely se tu žádné velké přístavy, pouze rybářské doky, a letiště bylo malé a dobře střežené. Zhruba před měsícem však neznámí pachatelé ukradli z jedné nákladní lodi z Indonésie, která kotvila v Oaklandu, přepravní kontejner a naložili ho na nákladní auto mířící na jih směrem do Los Angeles. Podle zpráv se kontejner dostal až do Salinas, kde ho pachatelé otevřeli a ukryli jeho obsah. Ten poté naložili do dalších aut a odvezli neznámo kam.

V kontejneru se mohl nacházet kontraband – drogy nebo zbraně –, avšak podle další důvěryhodné zpravodajské informace v něm byli do země propašováni lidé. Indonésie je nejlidnatější islámská země na světě a působí v ní řada nebezpečných extremistických buněk. Nebylo tedy divu, že tyto zprávy znepokojily ministerstvo vnitřní bezpečnosti.

„Ale tyhle případy se dají o den nebo dva odložit,“ dodal O’Neil.

„Fajn,“ řekl Overby s úlevou, že se na vyšetřování případu kříže u cesty bude podílet více bezpečnostních složek. Vždy hledal cesty, jak rozložit riziko nezdařeného vyšetřování na více agentur, i když to znamenalo, že se s nimi v případě úspěchu bude muset podělit o slávu.

Danceová byla jednoduše ráda, že budou s O’Neilem opět pracovat spolu.

„Seženu od Petera Benningtona závěrečnou zprávu o ohledávání,“ řekl O’Neil.

Soudní kriminalistika nebyla jeho oborem a při řešení případů se tento solidní a sveřepý detektiv opíral o tradiční techniky: metodickou práci, výslechy svědků a analýzu místa činu. A někdy i o pošťuchování. Ať už však volil jakékoliv metody, každopádně dělal svou práci dobře. Měl jedno z nejvyšších procent zatčení – a také procent *usvědčení*, což bylo ještě důležitější – v dějinách úřadu.

Danceová se podívala na hodinky. „Půjdu vyslechnout svědkyni."

Overby chvíli mlčel. „Svědkyni? Netušil jsem, že nějakou máte."

Danceová mu neřekla, že i tato informace byla obsažena v jejím vzkazu. „Jo, máme," odvětila, přehodila si přes rameno kabelku a zamířila ze dveří.

4

„Ó, to je tak smutné," řekla žena.

Její manžel na ni pohlédl. Seděl právě za volantem jejich sportovně-užitkového fordu, za jehož natankování před chvílí zaplatil sedmdesát dolarů, a měl špatnou náladu. Jednak kvůli cenám benzinu, a jednak proto, že se mu právě naskytl úchvatný pohled na golfové hřiště v Pebble Beach, na kterém by si však nemohl dovolit hrát, ani kdyby s tím manželka souhlasila.

Takže jestli teď něco rozhodně nechtěl slyšet, pak to byla špatná zpráva.

Přeci jen však byl už dvacet let ženatý, a tak se manželky zeptal: „Co?" Možná to vyznělo ostřeji, než zamýšlel.

Žena si však jeho tónu nevšimla nebo mu nevěnovala pozornost. „Tamhle."

Muž se podíval před sebe, ale jeho choť na nic konkrétního neukazovala – pouze hleděla čelním sklem na opuštěný úsek dálnice vinoucí se lesem. Muže to podráždilo ještě víc.

„To by mě zajímalo, co se stalo."

Muž měl sto chutí odseknout: „A co jako?", jenže v tu chvíli si všiml, o čem jeho žena mluví.

A okamžitě pocítil výčitky.

V písku necelých třicet metrů před nimi stál pomníček oběti dopravní nehody. Neumělý kříž tyčící se nad kyticí rudých růží.

„Jo, je to smutný," poznamenal a vzpomněl si na jejich dvě dospívající děti, které v něm vyvolávaly strašlivé obavy pokaždé, když usedly za volant. Uvědomil si, jak by se cítil, kdyby se něco stalo v autě jim, a zalitoval své původní nedůtklivosti.

Zavrtěl hlavou a pohlédl na manželčinu ustaranou tvář. „Proboha," zašeptala, když projeli kolem podomácku vyrobeného kříže. „Vždyť se to stalo zrovna teď."

„Vážně?"

„Jo. Na tom kříži je dnešní datum."

Muž se otřásl a pokračoval v jízdě na nedalekou pláž, kterou jim někdo doporučil kvůli poutavým turistickým stezkám. „Stejně je to divný," prohodil.

„Co, miláčku?"

„Vždyť je tu všude šedesátka. Neumím si představit, že by se tu moh někdo rozflákat do mrtva."

Jeho manželka pokrčila rameny. „Nejspíš děti. Opily se a sedly za volant."

Každopádně ten kříž zasazoval všechno do nové perspektivy. Hele, kámo, řekl si muž v duchu, taky bys teď mohl trčet v Portlandu, chroupat čísla a přemýšlet, jakou šílenost vymyslí Leo na příští týmové schůzce. Takže buď rád, že se můžeš projíždět po nejkrásnějším koutu Kalifornie a zbývá ti ještě pět dní dovolené.

A na Pebble Beach by ses stejně nedostal ani za milion let. Takže přestaň fňukat.

Položil manželce ruku na koleno a pokračoval v jízdě na pláž, přičemž mu náhle ani nevadilo, že mlha zbarvila ráno do šeda.

Během jízdy po Holmanově dálnici 68 zatelefonovala Kathryn Danceová svým dětem, které její otec Stuart právě rozvážel do táborů. Protože měla brzy ráno schůzku v hotelu, domluvila se Danceová včera s rodiči a nechala dvanáctiletého Wese a desetiletou Maggii přespat u nich.

„Ahoj, mami!" ozvala se ve sluchátku Maggie. „Můžem si dneska zajet na večeři do Rosie's?"

„Uvidíme. Mám jeden velký případ."

„Včera jsme s dědou dělali nudle na špagety. Dali jsme do nich mouku, vajíčka a vodu. Děda říkal, že je děláme úplně od píky. Co je to ‚píka'?"

„To znamená, že jste je dělali úplně od začátku. Že jste si je nekoupili v krabici."

„To já přece vím. Ptala jsem se, co znamená slovo ‚píka'."

„Tak to vážně netuším. Ale najdeme si to."

„Dobře."

„Brzy se uvidíme, pusinko. Miluju tě. A teď mi dej Wese."

„Ahoj, mami," řekl Wes a zahájil monolog na téma plánovaného zítřejšího tenisového zápasu.

Danceová měla takové tušení, že chlapec nedávno zahájil strmý sešup do dospělosti. Někdy se choval jako její chlapeček, jindy jako odtažitý výrostek. Předloni mu umřel táta a on se teprve nyní vymaňoval z tíhy zármutku. Maggie byla sice mladší, ale v tomto ohledu odolnější.

„Pořád platí, že Michael jede o víkendu na loď?“

„Určitě ano.“

„To je skvělý!“ O'Neil pozval chlapce na sobotu na ryby, kam měl jet i jeho mladší syn Tyler. Jeho žena Anne na loď jezdila jen zřídkakdy, a Danceová se kvůli mořské nemoci plavila jen zdráhavě, přestože se čas od času nechala přemluvit.

Nakonec si krátce promluvila s otcem – poděkovala mu za hlídání vnoučat a zmínila se, že nový případ jí zřejmě zabere hodně času. Stuart Dance byl dokonalý dědeček – jako mořský biolog v částečném důchodu si mohl pracovní dobu určovat sám a navíc k smrti rád trávil čas s dětmi. Hrát si na šoféra mu ani trochu nevadilo. Dnes měl sice jednání s provozovateli akvária v Monterey, ale ujistil dceru, že až dětem odpoledne skončí táborový program, odveze je k babičce a ona si je pak může vyzvednout.

Každý den děkovala Danceová osudu nebo bohům, že má nablízku milující rodinu. A nesmírně soucítila s matkami-samoživitelkami, které takovou podporu nemají.

Zpomalila, na světlech odbočila, zajela na parkoviště před nemocnicí Monterey Bay a začala si prohlížet dav lidí shromážděný za řadou modrých zátarasů.

Demonstrantů bylo více než včera.

A včera jich bylo více než předevčírem.

Nemocnice Monterey Bay byla proslulá instituce, jedno z nejlepších léčebných center v regionu a jedno z nejidyličtějších míst. Danceová znala toto místo zasazené uprostřed borového lesa dobře. Porodila tu obě děti, sedávala tu po boku tátovi, když se zotavoval po těžké operaci. A na zdejší pitevně identifikovala tělo svého muže.

A také ji tu nedávno napadli – tento incident souvisel s protestem, jemuž přihlížela i dnes.

V rámci vyšetřování případu Daniela Pella vyslala Danceová jednoho mladého policistu z okresu Monterey do budovy okres-

ního soudu v Salinas, aby tam dohlédl na zadrženého. Zatčenému muži se však podařilo uprchnout, přičemž na útěku policistu napadl a těžce ho zranil. Policistu jménem Juan Millar pak převezli na zdejší jednotku intenzivní péče. Byly to nesmírně těžké chvíle pro všechny – pro jeho zmatenou a zarmoucenou rodinu, pro Michaela O'Neila a jeho kolegy z úřadu šerifa. A taky pro Danceovou.

Když pak byla jednou Juana navštívit, napadl ji jeho rozrušený bratr Julio, kterého rozlítilo, že se agentka snaží získat od jeho polomrtvého bratra výpověď. Danceovou jeho útok spíše polekal, než že jí ublížil, a rozhodla se nepodnikat proti hysterickému bratrovi žádné právní kroky.

Pár dní po převozu do nemocnice Juan zemřel. Zpočátku se zdálo, že příčinou úmrtí byly rozsáhlé popáleniny. Poté však vyšlo najevo, že mu někdo vzal život – sprovodil ho ze světa, aby ukončil jeho trápení.

Danceovou Juanova smrt rozesmutnila, avšak policistova zranění byla tak vážná, že by ho v budoucnu čekala jen bolest a lékařské zákroky. Jeho stav znepokojoval i Kathryninu matku Edii, která v nemocnici pracovala jako sestra. Danceová si vzpomínala, jak jednou stála u rodičů v kuchyni, její matka stála vedle ní a upřeně se dívala do dálky. Něco ji nesmírně trápilo a brzy také dceři řekla, co to je: Když se jednou byla za Juanem podívat, mladý pacient se právě probral z bezvědomí a prosebně se na ni zadíval.

„Zabij mě," zašeptal tehdy.

Stejnou prosbu pravděpodobně adresoval každému, kdo ho přišel navštívit nebo ošetřit.

Nikdo neznal totožnost člověka, jenž zkombinoval v infuzi léky tak, aby ukončil Juanův život. Jeho smrt byla předmětem oficiálního kriminálního vyšetřování, které vedl úřad šerifa okresu Monterey. Úřad ji však nevyšetřoval příliš horlivě; podle tvrzení lékařů bylo vysoce nepravděpodobné, že by detektiv žil déle než měsíc nebo dva. Jeho usmrcení tedy bylo očividně projevem humánnosti, byť projevem nezákonným.

Pro zastánce ochrany života za každých okolností se však stal jeho případ exemplární kauzou. Demonstranti, které nyní Dan-

ceová sledovala na parkovišti, drželi plakáty s kříži a fotografiemi Ježíše a Terri Schiavové – ženy z Floridy, která strávila mnoho let v kómatu a do jejíhož ostře sledovaného případu se vložil i samotný americký Kongres.

Další plakáty, jimiž demonstranti před nemocnicí mávali, odsuzovaly hrůzy eutanazie a také potratů – snad proto, že se aktivisté po delší době sešli a měli chuť protestovat. Z velké části to byli členové organizace Life First se sídlem ve Phoenixu. První z nich dorazili pár dní po smrti mladého policisty.

Danceová si kladla otázku, zda si někdo z nich uvědomuje, jak je paradoxní protestovat proti smrti před nemocnicí. Zřejmě ne. Tihle demonstranti nepůsobili jako lidé obdaření smyslem pro humor.

Danceová se pozdravila se šéfem ostrahy, vysokým Afroameričanem, který stál před hlavním vchodem. „Dobré ráno, Henry. Vypadá to, že se pořád sjíždějí další."

„Dobré ráno, agentko Danceová." Henry Bascomb kdysi pracoval jako policista, a proto rád používal policejní oslovení. Ušklíbl se a kývl hlavou směrem k demonstrantům. „Jsou jako králíci."

„Kdo je jejich vůdce?" Uprostřed davu stál vrásčitý plešoun s lalokem pod špičatou bradou. Na sobě měl kněžské roucho.

„Šéfuje jim tamhleten kněz," prozradil Danceové Bascomb. „Reverend R. Samuel Fisk. Docela slavný. Trmácel se sem až z Arizony."

„R. Samuel Fisk. Velmi kněžsky znějící jméno," poznamenala Danceová.

Vedle reverenda stál hřmotný chlapík s kudrnatými zrzavými vlasy. Na sobě měl tmavou košili zapnutou až ke krku. Bodyguard, usoudila Danceová.

„Život je posvátný!" zvolal někdo a nasměroval svůj výkřik k jednomu z přenosových vozů stojících opodál.

„Posvátný!" zopakoval dav.

„Vrazi!" vykřikl Fisk a jeho hlas zněl na takového hastroše překvapivě zvučně.

Ačkoliv jeho výkřik nebyl namířen proti ní, pocítila Danceová mrazení a vrátila se v myšlenkách k incidentu na jednotce inten-

zivní péče, kdy se na ni Julio Millar zezadu vrhl a zasáhnout musel až Michael O'Neil s jedním dalším člověkem.

„Vrazi!"

Demonstranti začali skandovat: „Vra-zi! Vra-zi!" Danceová usuzovala, že odpoledne už budou všichni chraptět.

„Hodně štěstí," řekla šéfovi ostrahy, který nejistě obrátil oči v sloup.

Uvnitř nemocnice se Danceová rozhlédla a napůl čekala, že uvidí svou matku. Poté si na recepci nechala vysvětlit cestu a spěšně zamířila přes chodbu do pokoje, kde ležela svědkyně z případu kříže u cesty.

Když vstoupila do otevřených dveří, blonďatá světlovlasá dívka ležící na složitém nemocničním lůžku zvedla hlavu.

„Ahoj, Tammy. Já jsem Kathryn Danceová." Agentka se na pacientku usmála. „Mohla bych jít dál?"

5

Pachatel sice nechal Tammy Fosterovou v kufru auta utonout, ale dopustil se chyby ve výpočtu.

Kdyby byl zaparkoval blíže k vodě, zaplavila by přílivová vlna celé auto a odsoudila nebohou dívku ke strašlivé smrti. Automobil však uvízl v písku relativně daleko od břehu a stoupající příliv zaplavil kufr Toyoty Camry jen asi do patnácticentimetrové výšky.

Přibližně ve čtyři hodiny ráno spatřil záblesk auta zaměstnanec jedné letecké společnosti, který tudy jel do práce. Záchranáři vysvobodili dívku z kufru – byla napůl v bezvědomí a na pokraji podchlazení – a rychle ji převezli do nemocnice.

„Tak co?“ zeptala se jí nyní Danceová. „Jak se cítíš?“

„Snad už dobře.“

Tammy měla sportovní postavu a hezký, ale bledý obličej. Její rovné vlasy byly dokonale odbarvené a Danceová tipovala, že její smělý nosík měl původně lehce odlišné křivky. Rychlý pohled na malou kosmetickou taštičku agentce prozradil, že tato dívka zřídkakdy vychází mezi lidi nenalíčená.

Vytáhla odznak a Tammy se na něj letmo zadívala.

„Když se to vezme kolem a kolem, vypadáš docela dobře.“

„Byla tam strašná zima,“ prohlásila Tammy. „Nikdy v životě mi taková zima nebyla. Pořád jsem z toho hrozně vyděšená.“

„To určitě ano.“

Dívka přesunula pozornost na televizní obrazovku. Právě dávali jednu telenovelu, na kterou se Danceová s Maggií rovněž občas dívaly – obvykle ve dnech, kdy byla Maggie nemocná a nechodila do školy. Člověk se mohl celé měsíce nedívat, a když se pak vrátil k obrazovce, snadno se dokázal dostat do děje.

Danceová se posadila a zadívala se na balonky a květiny na nedalekém stolku. Instinktivně mezi nimi hledala rudé růže, dárky náboženského charakteru nebo přáníčka ozdobená kříži. Žádné však nenašla.

„Jak dlouho budeš v nemocnici?“

„Dneska mě už nejspíš pustí. Nebo možná zítra.“

„A jací jsou doktoři? Jsou hezcí?“

Tammy se zasmála.

„Do které školy chodíš?“

„Na střední Roberta Louise Stevensona.“

„Poslední ročník?“

„Jo, příští rok končím.“

Aby dívku poněkud uklidnila, vedla s ní Danceová nezávazný rozhovor: ptala se jí, jestli chodí přes prázdniny někam do kurzu, jestli už přemýšlela, na kterou univerzitu by se chtěla dostat, vyptávala se na rodinu, na sport a podobně. „Máš o prázdninách nějaké plány?“ zeptala se nakonec.

„Teď už ano,“ odpověděla dívka. „Po tomhle pojedeme příští týden s mámou a sestrou k babičce na Floridu.“ V jejím hlase se ozývalo rozhořčení a Danceová poznala, že rodinný výlet na Floridu je tím posledním, co si teď dívka přeje.

„Tammy, asi si dokážeš představit, že zoufale chceme najít člověka, který ti to udělal.“

„Hajzl.“

Danceová souhlasně zvedla obočí. „Pověz mi, co se stalo.“

Tammy jí vysvětlila, že byla v klubu, ze kterého krátce po půlnoci odešla. Došla na parkoviště, když vtom se za ní kdosi objevil, přelepil jí ústa, ruce a nohy páskou, nastrkal ji do kufru a odjel na pláž.

„A tam mě nechal, abych se normálně utopila.“ Dívčiny oči byly náhle prázdné. Danceová, která byla po matce obdařena notnou dávkou empatie, si dokázala tu hrůzu snadno představit. Pocítila v zádech šimravé mrazení.

„Znalas útočníka?“

Dívka zavrtěla hlavou. „Ale já vím, co se stalo.“

„Jak to myslíš?“

„Gangy.“

„On byl členem gangu?“

„Jo, o tom přece každý ví. Aby mohl člověk vstoupit do gangu, musí někoho zabít. A když je to hispánský gang, musí být obětí bílá holka. Taková jsou pravidla.“

„Ty myslíš, že pachatelem byl Hispánec?“

„Jo, určitě byl. Do tváře jsem mu neviděla, ale všimla jsem si jeho ruky. Byla tmavší. Ne černá, ale taky rozhodně ne bílá.“

„Jak byl ten člověk velký?“

„Moc vysoký teda nebyl. Asi metr pětašedesát. Ale měl velkou, fakt velkou sílu. Jo, a ještě něco. Myslím, že jsem včera v noci řekla, že pachatel byl jenom jeden. Ale dneska ráno jsem si vzpomněla, že byli dva.“

„Tys viděla dva pachatele?“

„Spíš jsem někoho v okolí *cítila* – znáte to, jak máte někdy takový pocit.“

„Mohla to být žena?“

„No, možná jo. Já nevím. Jak říkám, byla jsem pořádně vyděšená.“

„Dotýkal se tě někdo?“

„Ne, takhle ne. Akorát mě spoutal tou páskou a napěchoval do kufru.“ Tammyiny oči plály hněvem.

„Vzpomínáš si z té cesty ještě na něco?“

„Ne, na to jsem byla příliš vyděšená. Ale myslím, že jsem zaslechla nějaký cinkot – nějaký zvuk vycházející zevnitř auta.“

„Ne z kufru?“

„Ne. Bylo to cinkání nějakého kovu. Ten chlap to naložil do auta potom, co mě strčil do kufru. Viděla jsem ten film ze série *Saw*. A napadlo mě, že to je třeba nějaký nástroj, kterým mě chce mučit.“

Ten bicykl, uvědomila si Danceová, když si vzpomněla na otisky pneumatik na pláži. Pachatel si přivezl bicykl, na kterém mohl odjet z místa činu. Nadhodila to před Tammy, ale ta prohlásila, že bicykl to nebyl; na zadní sedadlo jejího auta by se prý žádné kolo nevešlo. „Navíc to znělo jinak než kolo,“ dodala vážně.

„Dobrá, Tammy.“ Danceová si upravila brýle a dál se dívala na dívku, která těkala očima po květinách, přáníčkách a plyšácích. „Podívejte, co všechno mi lidi dali,“ dodala. „Třeba tamhleten medvídek – není perfektní?“

„Jo, je roztomilý… Takže ty si myslíš, že to udělali členové nějakého hispánského gangu.“

„Jo. Ale… rozumějte, tímhle už to víceméně skončilo.“

„Skončilo?“

„Totiž, já jsem nakonec neumřela. Akorát jsem se trochu vykoupala.“ Tammy se zasmála a vyhnula se agentčině pohledu. „Rozhodně je to taky vyděsilo. Je to ve všech zprávách. Vsadím se, že se teď někde schovávají. Možná dokonce utekli z města.“

Každopádně byla pravda, že gangy používají zasvěcovací rituály. Některé z nich se nezastavily ani před vraždou. Zabíjení však jen zřídkakdy překračovalo rasové či etnické hranice gangu a jeho terčem byli nejčastěji členové znepřátelených gangů nebo informátoři. To, co se stalo Tammy, bylo navíc příliš důmyslné. Danceová už vyšetřovala několik gangsterských zločinů, a tak věděla, že gangsteři v těchto věcech jednají pragmaticky: čas jsou peníze, a čím dříve se vyřídí věci nesouvisející s byznysem, tím lépe.

Navíc dospěla Danceová k závěru, že Tammy svého útočníka vůbec nepokládá za hispánského gangstera. A také ve skutečnosti nevěřila, že pachatelé byli dva.

Tammy Fosterová toho o pachateli věděla mnohem více, než hodlala přiznat.

Byl čas dobrat se pravdy.

Proces kinezické analýzy při rozhovoru a výslechu začíná stanovením „základního čtení“ – katalogu chování dotazované osoby ve chvílích, kdy mluví pravdu. Kam si dává ruce, kam a jak často se dívá, jestli často polyká nebo si odkašlává, jestli prokládá řeč vsuvkami typu „ehm“, jestli poklepává nohama o podlahu, jestli se hrbí, nebo sedí zpříma, jestli před odpověďmi váhá.

Jakmile se stanoví tato „základna pravdy“, začne kinezický expert pokládat otázky, na které by dotazovaná osoba mohla mít důvod odpovídat nepravdivě, a všímá si veškerých odchylek od základního čtení. Většina lidí pociťuje při lži stres a úzkost a snaží se těchto negativních emocí zbavit gesty či řečovými projevy, které se od základního čtení odlišují. Jeden z Kathryniných oblíbených citátů pocházel od Charlese Darwina – muže, který o celé století předběhl zavedení pojmu „kinezie“. Darwin prohlásil: „Potlačené emoce téměř vždy vyplavou na povrch v nějaké formě tělesného pohybu.“

V tomto případě si Danceová všimla, že jakmile přišla na přetřes otázka útočníkovy totožnosti, začala se Tammyina řeč těla odchylovat od jejího základního čtení. Dívka neklidně vrtěla boky a pohupovala chodidlem. Paže a ruce si lháři kontrolují docela snadno, ale mnohem méně si uvědomují pohyb zbytku těla, zejména chodidel a prstů u nohou.

Kromě toho zaregistrovala Danceová i další změny: odlišný tón dívčina hlasu, prohrabování vlasů prsty a „blokující gesta", jako jsou doteky na ústech a na nose. Tammy navíc začala používat nevynucené odbočky od tématu, mluvila nesouvisle a používala zevšeobecňující prohlášení („o tom přece každý ví"), která jsou pro člověka dopouštějícího se lži typická.

Jakmile tedy Kathryn Danceová nabyla přesvědčení, že jí dívka něco tají, přešla do analytického módu. Její metoda, jak přimět dotazovaného k pravdomluvnosti, se skládala ze čtyř částí. Za prvé si položila otázku: Jaká je role subjektu na incidentu? V tomto případě dospěla k závěru, že Tammy není ničím více než obětí a svědkyní. Nebyla aktivní účastnicí incidentu, která je buďto zapletena do jiného trestného činu, nebo svůj únos fingovala.

Druhá otázka zněla, jaký má Tammy ke lži motiv. Odpověď byla naprosto zřejmá: nebohá dívka se bála msty. Bylo to běžné a pro Danceovou snazší, než kdyby dívku motivovala snaha zakrýt vlastní zločinné chování.

Následovala třetí otázka: jaký je subjekt osobnostní typ? Odpověď na tuto otázku rozhodovala o tom, jaký přístup by měla Danceová při dalším vyšetřování zvolit – například zda by měla být agresivní, nebo jemná, zda pracovat na vyřešení problému, nebo nabídnout citovou podporu, zda se chovat přátelsky, anebo odtažitě. Danceová své subjekty kategorizovala podle atributů obsažených v indikátoru osobnostního typu Myersové-Briggsové, který vyhodnocuje, zda je dotazovaný extrovert, nebo introvert, zda u něj myšlení převládá nad city a smysl nad intuicí.

Rozdíly mezi extrovertem a introvertem spočívají v postojích. Pokud subjekt nejprve koná, a poté vyhodnocuje výsledek, je extrovertem, zatímco introvert se před akcí zamýšlí. Sběr informací se provádí buďto tak, že subjekt věří svým pěti smyslům a pak ověřuje data (smyslově založený člověk), nebo že subjekt spoléhá

na předtuchy (intuitivně založený člověk). Rozhodovací proces pak má buďto podobu objektivní logické analýzy (myšlení), nebo je založen na empatii (city).

Ačkoliv byla Tammy pohledná, sportovně založená a zjevně oblíbená dívka, její nejistota – a také nestabilní rodinný život, jak si Danceová ověřila již dříve – z ní činily intuitivně a citově založenou introvertku. To znamenalo, že vůči ní Kathryn nemohla zvolit hrubý přístup. Tammy by se jednoduše zatvrdila a drsné dotazování by v ní zanechalo trauma.

Čtvrtá a poslední otázka, kterou si každý vyšetřovatel musí položit, zní: Jaký osobnostní typ *lháře* se v subjektu skrývá?

Existuje několik typů lhářů. Manipulátorům nebo také „vysokým machiavellistům" (podle italského politického filozofa, který napsal knihu o nelítostnosti) nepřipadá na lhaní absolutně nic špatného: používají klam jako nástroj k dosažení svých cílů v lásce, podnikání, politice nebo zločinu a ve lhaní jsou velmi, velmi dobří. Mezi další typy patří společenští lháři, kteří lžou pro zábavu, adaptoři čili nejistí lidé, kteří lžou, aby vyvolali pozitivní dojem, anebo herci, kteří lžou ve snaze získat kontrolu nad situací.

Danceová dospěla k závěru, že Tammy je kombinací adaptora a herce. Nejistota v ní vyvolávala nutkání lhát, aby pozvedla své křehké ego a dosáhla svých cílů.

Jakmile si kinezický analytik odpoví na zmíněné čtyři otázky, je jeho další práce pevně daná: pokračuje v dotazování subjektu a pozorně si všímá otázek, které u něj vyvolávají stresové reakce – indikátory lži. Poté se k těmto otázkám vrací, pokládá související otázky, sonduje dál a dál, přibližuje se ke lži a všímá si, jak subjekt zvládá rostoucí hladinu stresu: Jestli má vztek, zapírá, propadá sklíčenosti nebo se snaží ze situace vybruslit. Každý z těchto stavů vyžaduje jiné nástroje, pomocí nichž lze subjekt násilím, lstí či povzbuzením přimět, aby konečně řekl pravdu.

A přesně to nyní učinila i Danceová. Malinko si poposedla, aby se k Tammy dostala blíže, ale zároveň nenarušila její „proxemickou zónu" – tedy okruh necelého metru od Tammy. Cílem bylo dívku znejistět, ale zároveň v ní nevyvolat přehnaný pocit ohrožení. Danceová nasadila slabý úsměv a rozhodla se nevy-